

[Mimi Jakobsen]

der hedder kultur, skjuler noget andet, nemlig et politisk misbrug. Det vil vi gerne have fjernet. Tingene må udgive sig for at være det, de er, og ikke noget andet. Derfor ønsker vi at stille disse besparelsesforslag. Det har ikke spor med pengene at gøre. Der er heller ikke nogen penge at hente på det kulturelle område. Må jeg lige sige, at man vil aldrig se CD som opkræver af en bogafgift eller en pladeafgift eller en båndafgift, for vi ser det altså ikke som nogen som helst luksus eller et beskatningsobjekt, at man læser bøger i dette land.

Det fjerde ændringsforslag, vi har stillet, drejer sig igen om et punkt, hvor vi føler der sker et misbrug under dække af noget andet. Det er et forslag om at reducere bevillingerne til frihedsbevægelser og undertrykte folkegrupper. Vi synes, det er dejligt, at vi skal give u-landsbistand, vi synes, vi skulle give noget mere, men vi synes bestemt ikke, at det skal gå til at blande sig i interne forhold i lande, hvis forhold man kan have utrolig svært ved at overskue herhjemmefra – eller også er det så nemt, at alle kan gøre det uden at tænke sig videre om.

Der er stillet nogle ændringsforslag fra V og K, som vi vil stemme for. De drejer sig om Forbrugerrådet, FN-forbundet, Det nødvendige Seminarium og andre institutioner. Igen er det det samme princip. Vi føler, at det udgiver sig for at være noget andet, end det er, og vi vil gerne derigennem markere en negativ holdning til det.

Jeg har været lidt inde på de besparelsesforslag, der kom fra V og K ud over dem, vi altså kan stemme for. Jeg vil gerne sige, at jeg synes ikke, man er sluppet godt fra det. Jeg skal ikke stå og rose mig af, at de besparelser, vi har fundet i forligskredsen, er nogle, der kan bære 100 år ud i fremtiden, at vi vil være særlig lykkelige for at leve med dem. Det er nu engang svært at finde nogle drastiske besparelser, som alle synes er pragtfulde. Men jeg synes altså ikke, V og K er sluppet heldigt fra det. Jeg synes, man er sluppet let om ved det. Man er faldet i den samme grøft med ikke at gribe ind i nogle strukturer, men bare lade folk betale noget mere for de ting, de tidligere har fået gratis eller for en lavere pris. Det anser vi ikke for at være nogle særlig gode besparelser.

Jeg skal anbefale at stemme for de få af CD stillede ændringsforslag. Det er der

ingen, der bliver overanstrengt af i hvert fald.

Kurt Hansen (VS):

Både i den borgerlige og i den socialdemokratiske krisepolitik bliver det mere og mere tydeligt, at arbejdsløsheden ikke er en beklagelig, men desværre en uundgåelig konsekvens af krisen.

De borgerlige partiers holdning til arbejdsløsheden er fremstillet helt utilsløret igennem de ændringsforslag, som venstre og konservative har fremsat til finanslovsforslaget. Når der er grund til at fremhæve venstre og konservative og ikke gøre synderlig meget ud af fremskridtspartiet, er det, fordi fremskridtspartiet har foretaget sin egen selvafsløringsvirksomhed siden 1973, men især fordi venstre og konservative repræsenterer en krisepolitik, som har opbakning fra Industrirådet og fra andre erhvervsorganisationers side. Det er en politik, der alt i alt har stærke paralleller til andre kapitalistiske lande, først og fremmest til Thatcherregeringen i England. Derfor kan man ikke bare afvise denne politik som værende en total verdensfjern dagdrømmerkonservatisme. Der er med andre ord god grund til at advare imod VK-politikken, mens vi kan overlade fremskridtspartiet til at likvidere sig selv.

Det, som først og fremmest karakteriserer den borgerlige krisepolitik, er, at man forsøger at udnytte krisen til at tvinge varige forringelser for lønarbejderne igennem. Det sker ved angreb på dele af den offentlige sektor – de dele vel at mærke, som det klart er i lønarbejdernes interesse at opretholde – og det sker ved indgreb, som for alvor svækker arbejderklassen som klasse og dermed kampen for løn- og arbejdsforhold. Arbejdsløsheden er helt central i denne krisepolitik. Ud fra samme filosofi, som man tidligere brugte i forbindelse med skruerbrækkere og politisol-dater, satses man i dag på en forarmelse af den svagere del af arbejderklassen. Venstre og konservative ønsker, at der bliver skabt et moderne pjalteproletariat, en forarmet hær af arbejdsløse, som vil være parat til og sultne nok til at modtage arbejde på de værste tænkelige betingelser. Det er klart de tendenser, der er udtrykt i de ændringsforslag, som vi har set på arbejdsministeriets område, ikke mindst fra venstre her til finanslovsforslaget.